

Karşıt Güçler

Aldivan Teixeira Torres

Aldivan Teixeira Torres

Karşıt Güçler

Karşıt Güçler:
ISBN 978-8-87-304581-6

Аннотация

“Karşıt güçler” kendini, her birimizin içinde var olan büyük ikiliğin üstesinden gelecek bir alternatif olarak sunuyor. Hayatta kaç kez iki alternatifinin de olumlu ve olumsuz sonuçlara sahip olduğu ve bunlardan birisini seçme eyleminin gerçek bir şehitliğe dönüştüğü durumlarla yüzleştik. Hangisinin takip edilecek doğru yol olduğu ve bu seçimin sonuçları hakkında iyice düşünüp taşınmalıyız.

Karşıt

Güçler

Aldivan Teixeira Torres

Karşıt Güçler

Yazar: Aldivan Teixeira Torres

©2017-Aldivan Teixeira Torres

Tüm Hakları Saklıdır

Aldivan Teixeira Torres

Çevirmen: [Betül Öztürk](#)

E-mail:aldivanvid@hotmail.com

Bu kitabın telif hakkı bütümtün bölümleriyle beraber korunmuştur ve yazarın izni olmadan kopyalanamaz, satılamaz veya aktarılamaz.

Akademik Dereceleri: Matematik Lisansı ve aynı alanda uzmanlık.

Kısa Biyografi: Aldivan Teixeira Torres, Arcoverde-Pennsylvania’da doğdu, kâhin serisini, ışığın çocukları serisini, şiirler ve senaryolar yazdı. Edebiyat kariyerine 2011 yılının sonunda ilk romanı “Karşıt Güçler: mağaranın gizemi”ni yayınlamakla başladı. O veya bu nedenle yazmayı bırakıp kariyerine 2013’ün ikinci yarısına kadar ara verdi. Bu andan sonra bırakmadı. Yazılılarıyla Pernambuco ve Brezilya kültürüne katkı sağlayarak henüz bunu yapma alışkanlığı olmayan insanlara

okuma zevkini verebileceğini umuyor. Sloganı “edebiyat, eşitlik, kardeşlik, adalet, saygınlık ve insan olmanın onuru için, her zaman.”

“İthaf”

“İlk önce, yaşayan her şeyi yaratan Tanrı’ya; bana her zaman rehberlik etmiş olan hayat öğretmenlerine; beni cesaretlendirmemiş olsalar da yakınlarıma; hayatlarında henüz “karşıt güçler”i bir araya getirememiş olan herkese.”

Özet

“Karşıt güçler, ana karakterleri Kâhin ve ayrılmaz macera ortağı Renato ikilisi olan “Kâhin” serisinin ilk serüveni. Bu ilk ciltte, monotonluktan yorulmuş bir halde, hayallerinin gerçekleşeceği umuduyla dağa doğru kutsal olacağına söz verdiği bir gezi yapmayı teklif ediyor. Dağa tırmandıktan sonra, kendisine yolunda yardım etmeye söz veren bilgelik dolu eski bir koruyucu kadınla karşılaşılıyor. Koruyucunun da yardımıyla, imkânsızın mümkününe dönüştüğü bir yer olan umutsuzluk mağarasına girmesini sağlayacak kimlikleri kendisine veren üç görevi yerine getiriyor. Tuzakları geçip ilerleyerek zamanın ve mekânın sınırlarını aşıp kalbin en derin özlemlerini anlayabildiği geleceği gören güçlü birine dönüştüğü gizli odaya ulaşıyor. Mağaradan ayrılarak koruyucuyu tekrar buluyor ve Renato adlı oğlanla beraber daha da karmaşık bir göreve gönderiliyor. Orada, adaletsizlikleri düzelterek, birilerine kendilerini tekrar bulup dengesiz hale gelmiş karşıt güçleri yeniden bir araya getirmede yardım etmeliler. Böylece heyecan, merak, romantizm ve dram

sözü veren ilk büyük maceraları başlıyor. Bir hayaliniz var mı? O zaman okuyun ve bunu başarmak için gereken temel öğeleri keşfedin. İyi okumalar!”

"Cennetin krallığı, tarlaya iyi tohumlar eken bir adam gibidir. Bir gece herkes uyurken düşmanı geldi ve buğdayların arasına zararlı otlar ekip kaçtı. Buğday büyüyüp başaklar şekillenmeye başladığında zararlı otlar da ortaya çıktı. Çalışanlar sahibini arıyorlardı ve ona şöyle dediler. “Efendim, bu tarlaya iyi tohumlar ekmemiş miydiniz? Bu zararlı otlar nereden çıktı?” Sahip cevap verdi: “Bunu bir düşman yaptı.” Çalışanlar sordu: “Zararlı otları koparalım mı?” Sahip cevapladı: “Yapmayın. Zararlı otları kökünden sökerek buğdayları da alırsınız. Hasat zamanına kadar birlikte büyümelerini bekleyin. Ve hasat zamanı tohum ekicilere şunu söyleyeceğim: Zararlı otlarla başlayın ve onları yakmak için desteleyin. Daha sonra buğdayı benim ambarıma getirin.” Matthew 13:24-30.

Giriş

“Karşıt güçler” kendisini, her birimizin içinde var olan büyük ikiliğin üstesinden gelecek bir alternatif olarak sunuyor. Hayatta kaç kez iki alternatifinin de olumlu ve olumsuz sonuçlara sahip olduğu ve bunlardan birisini seçme eyleminin gerçek bir şehitliğe dönüştüğü durumlarla yüzleştik. Hangisinin takip edilecek doğru yol olacağı ve bu seçimin sonuçları hakkında iyice düşünüp taşınmalıyız. En sonunda hayatlarımızın “karşıt güçler”ini bir araya getirmeli ve meyve vermelerini sağlamalıyız. Böylelikle çok arzulanan mutluluğu elde edebiliriz.

Kitabın bakış açısına gelirsek, bunun umutsuzluk mağarasında duyduğum bir çığlıktan geldiğini söyleyebiliriz. Bu çığlık, bu kitapta anlatılan tüm maceraların nedeniydi. Görev tamamlandı, yalnızca bir insanın hayal kurmasını sağlamak olan nihai amacıma ulaştığımı umuyorum. Şiddet, zulüm ve adaletsizlikle dolu bir dünyada yaşadığımız için, bu şimdi daha da çok istediğim bir şey. “Karşıt güçler” yayınlanmasından sonra bir daha asla aynısı olmayacak ve benimle aynı şeyi yapmaya niyetli okuyucularla beraber yeni bir maceraya başlamak için sabırsızlanıyorum.

Yazar

özet

Karşıt

Güçler

“İthaf”

Giriş

Yeni Bir Çağ

Hazırlıklar

Kutsal Dağ

Kulübe

İlk Görev

İkinci Görev

Dağın Hayaleti

D-Günü

Genç Kız

Sarsıntı

Son Görevden Bir Gün Önce

Üçüncü Görev

Umutsuzluk Mağarası

Mucize

Mağaradan Çıkış

Koruyucuyla Bir Araya Gelme

Dağ İle Vedalaşma

Zamanda Geriye Yolculuk

Neredeyim?

İlk İzlenimler

Otel

Akşam Yemeği

Köyde Bir Gezinti

Kara Kale

Şapel Harabesi

Emir

Mekânın Sakinleriyle Buluşma

Belirleyici Konuşma

Görüntü

Başlangıç

Tren Yolu

Taşınma

Bungalova Varış

Belediye Başkanı İle Buluşma

Çiftçilerle Buluşma

Eve Dönüş

Duyuru

İşte İlk Gün

Piknik

Dağdan İniş

Binbaşı'nın Hakaretleri

Ayin

Düşünceler

Sucavão

Pazar

İnek Davası

Mesaj

Buluşma

Günah Çıkarma

Dedikodu

Recife'ye Yolculuk

Köy İçine Dönüş

Ayarlanmış Evlilik

Ziyaret

Dayak

Gerusa'nın Kuzeni

Kutsama

Olaylar

Yeni Bir Arkadaş

Düğünden Önceki Gün

Trajedi

Kara Bulut

Şehitler

Görüntünün Sonu

Şahitlik

Otele Dönüş

Fikir

Binbaşının Figürü

İş

Christine İle İlk Karşılaşma

Kaleye Dönüş

Mesaj II

Climério'ya Gezi

Karar

Çöldeki Deneyim

Karanlığa Tapanlar

Sahiplik Tecrübesi

Hapis

Diyalog

Renato'nun Ziyareti

Christine İle Üçüncü Karşılaşma

Meleğin Yakarışı

Son Savaş

Mevcut Yapıların Çöküşü

Binbaşı ile Konuşma

Veda

Geri Dönüş

Evde

Son Söz

Yeni Bir Çağ

Başarısız bir kitap yayınlama denemesinden sonra, gücümün eski haline gelip toparlandığını hissediyorum. Nihayetinde yeteneğime güveniyorum ve rüyalarımı gerçekleştireceğime dair inancım var. Her şeyin zamanı geldiğinde olduğunu öğrendim ve hedeflerimi gerçekleştirecek olgunlukta olduğuma inanıyorum. Hiçbir zaman unutma: Bir şeyi gerçekten istediğimizde bütün dünya bunun gerçekleşmesi için bir araya gelir. İşte böyle hissediyorum: güçle yenilenmiş. Geriye dönüp baktığımda çok uzun zaman önce okuduğum, kültür ve bilgimi kesinlikle zenginleştirmiş olan çalışmalarını hatırlıyorum. Kitaplar bizi bilmediğimiz ortamlar ve evrenlere götürür. Bu hikâyenin, edebiyat dediğimiz bu büyük hikâyenin bir parçası olmam gerektiğini hissediyorum. Anonim olarak kalmam veya dünya çapında tanınmış büyük bir yazar olmam önemli değil. Asıl önemli olan her birimizin bu büyük evrene sağladığı katkı.

Bu yeni düşünce karşısında mutluyum ve büyük bir seyahat yapmaya hazırlanıyorum. Bu seyahat benim ve aynı zamanda bu kitabı sabırla okuyabilecek olanların kaderini değiştirecek. Hadi bu maceraya beraber atılalım.

Hazırlıklar

Valizimi en önemli kişisel eşyalarım ile doldurdum: Bazı giysiler, bazı iyi kitaplar, ayrılmadığım haçım ve incilim ile yazmak için biraz kâğıt. Bu yolculuktan çok ilham alacağımı hissediyorum. Kim bilir belki de tarih boyunca

anlatılacak unutulmaz bir hikâyenin yazarı olacağım. Bununla birlikte, gitmeden evvel herkese (özellikle anneme) veda etmem gerekiyor. Kendisi fazla koruyucudur ve iyi bir nedenim olmadan ya da geri geleceğime dair söz vermeden gitmeme izin vermez. Bir gün bir özgürlük çığlığı atıp kendi kanatlarını yaratan bir kuş gibi uçmam gerekeceğini hissediyorum... ve o bunu anlamak zorunda kalacak, çünkü ona değil daha ziyade karşılığında hiçbir şey istemeden bana hoş geldin diyen evrene aidim. Ben evren için bir yazar olmaya ve rolümü tamamlayıp yeteneğimi geliştirmeye karar verdim. Yolun sonuna gelip kendimi bir şekilde soktuğumda yaratıcıyla beraber cemaate girip yeni bir plân öğrenmeye hazır olacağım. Ayrıca orada özel bir rolüm olacağına da eminim.

Valizimin sapını kavradım ve bunu yaptuğumda içimdeki endişenin arttığını hissettim. Aklıma sorular gelip beni rahatsız etti: Bu nasıl bir yolculuk olacak? Nasıl önlemler almalıyım? Bilinmeyen tehlikeli mi olacak? Bildiğim şey bunun kariyerim için düşünceleri uyandırıcı olacağı ve bunu yapmak istediğim. Valizimi kavradım (tekrar) ve ayrılmadan önce veda etmek için ailemi aradım. Annem kız kardeşimle beraber mutfakta öğle yemeği hazırlıyordu. Yaklaştım ve önemli meseleyi anlatmaya başladım.

—Bu çantayı görüyor musunuz? Yapmaya hazır olduğum yolculukta bu benim tek yoldaşım (sizin dışınızda, sevgili okuyucular) olacak. Bilgelik, bilgi ve mesleğimden zevk alma peşindeyim. Umarım ikiniz de aldığım kararı anlayıp onaylarsınız. Gelin; bana bir sarılın ve iyi dileklerinizi sunun.

—Oğlum, hedeflerini unut çünkü bunlar bizim gibi fakir insanlar için imkânsız. Bin kere söyledim: Bir idol veya buna benzer herhangi bir şey olmayacaksın. Şunu anla: Sen büyük bir adam olmak için doğmadın—dedi Julieta, annem.

—Annemizi dinle. Ne söylediğini biliyor ve kesinlikle haklı. Hayalin imkânsız çünkü yeteneğin yok. Görevinin yalnızca basit bir matematik öğretmeni olmak olduğunu kabul et. Bundan daha ileri gitmeyeceksin—diye konuştu Dalva, kız kardeşim.

—O zaman, sarılmak yok mu? Neden başarılı olabileceğime inanmıyorsunuz? Sizi temin ediyorum: Hedefimi gerçekleştirmek için bir şeyler ödesem bile başarılı olacağım çünkü büyük bir adam kendisine inanan adamdır. Bu seyahate çıkacağım ve keşfedilecek ne varsa keşfedeceğim. Mutlu olacağım, çünkü mutluluk kazananlar olmamız için Tanrı'nın etrafımızda her taraftan aydınlattığı yolu takip etmekten geçer.

Bunu söyleyerek, bu yolculukta kazanan olacağıma dair kesin inancımla kapıya yöneldim: bu yolculuk beni bilinmeyen yerlere götürecektir.

Kutsal Dağ

Uzun zaman önce, Pesqueira bölgesinde hiç de misafirperver olmayan bir dağdan bahsedildiğini duymuştum. Yerli Xukuru insanların yaşamlarını sürdürdüğü Ororubá'nın (bir yerli ismi) sıradağlarının bir parçasıydı. Xukuru kabilelerinden birinden gizemli bir büyücü doktorun ölümünden sonra dağın kutsal hale geldiğini söylüyorlar. Niyet saf ve samimi olduğu sürece herhangi bir dileği gerçeğe dönüştürebiliyor. Bu, imkânsızı

mümkün kılma hedefindeki yolculuğumun başlangıç noktası. İnanıyor musunuz okuyucular? O zaman benimle anlatana özel bir dikkat vererek benimle kalın.

BR-232 otoyolunu izleyerek merkezden yaklaşık on beş mil uzaklıktaki Pesqueira Belediyesi'ne ulaşıyoruz, burası onun ilçelerinden biri olan Mimoso. Vadinin alt kısımlarına doğru akan Mimoso Nehri ile yıkanan Mimoso ve Ororubá Dağları arasında son dönemde inşa edilmiş modern bir köprü buraya girişi sağlıyor. Kutsal dağ tam olarak burada ve ben de buraya doğru sürüyorum.

Kutsal dağ ilçenin yanında bulunuyor ve kısa bir sürede ayaklarımın dibindeyim. Zihnim, bilinmeyen durum ve olguları hayal ederek boşlukta ve uzak zamanlarda dolanıyor. Bu dağa tırmanmakla beni ne bekliyor? Bunlar kesinlikle canlandırıcı ve harekete geçirici deneyimler olacak. Dağ çok yüksek değil (2300 ft) ve her adımda dağa özgüvenli ama aynı zamanda beklenti içinde hissediyorum. Yirmi altı yıl boyunca yaşadığım yoğun deneyimlerin hatıraları akla geliyor. Bu kısa zaman diliminde özel olduğuma inanmamı sağlayan birçok harika olay vardı. Okuyucular, bu hatıraları suçlu hissetmeden aşama aşama sizinle paylaşabilirim. Yine de, şimdi zamanı değil. Tüm arzularımın arayışıyla dağa tırmanmaya devam edeceğim. Umut ettiğim şey bu ve ilk kez yorgunum. Yolun yarısını geçtim. Fiziksel değil ama bana geri dönmemi söyleyen tuhaf sesler yüzünden daha ziyade zihinsel bir bitkinlik hissediyorum. Oldukça ısrarlılar. Yine de kolay kolay vazgeçmiyorum. Buna degecek olan her şey için

dağın tepesine çıkmak istiyorum. Dağ benim için, kutsallığına inananlar karşısında ortaya çıkan değişim rüzgârlarıyla nefes alıyor. Sanırım oraya ulaştığımda, beni çok uzun zamandır beklediğim bu yolculuğa götürecek yola erişmek için tam olarak ne yapmam gerektiğini bileceğim. İncanı ve hedeflerimi koruyorum çünkü İmkânsızların Tanrısı olan bir Tanrım var. Hadi yürümeye devam edelim.

Hâlihazırda yolun dörtte üçünü geçtim ama sesler hâlâ peşimi bırakmıyor. Kimim ben? Nereye gidiyorum? Neden dağdaki tecrübeden sonra hayatımın dramatik bir şekilde değişeceğini düşünüyorum? Sesleri saymazsak yolda yalnızım gibi görünüyor. Kutsal yollardan geçen diğer yazarlar da aynı şeyi hissetmiş olabilir mi? Benim gizemimin herhangi bir yazardan farklı olacağını düşünüyorum. Devam etmem gerekiyor, üstesinden gelip tüm engelleri aşmalıyım. Bedenimi yaralayan dikenler insan için son derece tehlikeli. Eğer bu tırmanıştan sağ çıkarsam kendimi zaten kazanmış biri olarak göreceğim.

Adım adım zirveye yaklaşıyorum. Hâlihazırda oradan birkaç metre uzağım. Bedenimden aşağı doğru akan ter dağın kutsal kokularına karışmış gibi duruyor. Kısa bir süre duruyorum. Sevdiklerim endişelenecek mi? Eh, şu an bunun çok önemi yok. Şu anda, dağın tepesine ulaşmak için kendimi düşünmem gerekiyor. Geleceğim buna bağlı. Sadece birkaç adım daha atacağım ve tepeye ulaşacağım. Soğuk bir rüzgâr eserken acı verici sesler aklımı karıştırıyor ve iyi hissetmiyorum. Sesler haykırıyor:

—Başardı, ödüllendirilecek! -Değerli birisi mi ki? –Koca dağa tırmanmayı nasıl başardı? Kafam karışmış ve başım dönüyor; iyi olduğumu sanmıyorum.

Kuşlar bağıriyor ve güneş ışınları tüm yüzümü oksuyor. Neredeyim? Bir önceki gün sarhoşmuşum gibi hissediyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bir kol beni engelliyor. Karşımda kızıl saçlı ve yanık tenli, orta yaşlı bir kadın görüyorum.

—Kimsin sen? Bana ne oldu? Tüm bedenim ağrıyor. Kafam karışmış ve muallâk hissediyorum. Bütün bunlara dağın tepesinde olmak mı neden oluyor? Sanırım evimde kalmalıydım. Hayallerim beni bu noktaya yöneltti. Daha iyi bir gelecek ve kişisel gelişime doğru yön alma umuduyla dolu halde yavaşça dağa tırmandım. Ama kelimenin gerçek anlamıyla kımıldayamıyorum. Yalvarırım tüm bunları bana açıklayın.

—Ben dağın koruyucusuyum, oraya buraya dağılan toprağın ruhuyum. Sen görevi kazandığın için buraya gönderildim. Hayallerinin gerçekleşmesini istiyor musun? Bunu yapmana yardım edeceğim, Tanrı'nın çocuğu! Hâlâ yüzleşecek birçok görevin var. Seni hazırlayacağım. Korkma. Tanrın seninle. Biraz dinlen. İhtiyaçlarını karşılamak için yiyecek ve suyla geri döneceğim. Bu süre zarfında rahatla ve her zaman yaptığın gibi tefekkür et.

Kadın bunu söyleyerek görüş alanımdan kayboldu. Bu rahatsız edici görüntü beni daha sıkıntılı bir halde ve şüphe içinde bıraktı. Ne görevlerini kazanmam gerekiyordu? Bu görevler

hangi adımları içeriyordu? Dağın zirvesi gerçekten de harika ve sakin bir yerdi. İnsan yukarıdan Mimoso'daki ev kümelerini görebiliyordu. Bu, her tarafı yeşilliklerle dolu dik yollarla çevrili bir platoydu. Doğanın dokunmadığı bu kutsal yer gerçekten plânlarımı başarıya ulaştırabilir miydi? Ayrılışım beni yazara çevirebilir miydi? Bu sorulara yalnızca zaman cevap verebilirdi. Kadının dönüşü uzayınca dağın tepesinde tefekküre daldım. Şu taktiği kullandım: İlk önce zihnimi temizledim (bütün düşüncelerden). Etrafımdaki doğayla uyumlu bir hale gelip zihnimde tüm mekânı tasarladım. Oradan, doğanın bir parçası olduğumu büyük bir cemaat ritüeliyle tamamen birbirimize bağlandığımızı anladım. Sessizliğim, doğa ananın sessizliğiydi; çılgılığım da onun çılgılığıydı; aşamalı bir şekilde arzu ve isteklerini hissetmeye başladım ve tersi oldu. Hayatını insanların yok etmesinden kurtarmak için yalvarırcasına attığı sıkıntılı yardım çılgılığını hissedebiliyordum: Ormansızlaştırma, aşırı madencilik, avlanma ve balık avlama, kirletici gazların atmosfere salınımı ve insanların yaptığı diğer gaddarlıklar. Aynı şekilde o da beni dinliyor ve tüm plânlarımı destekliyordu. Tefekkür esnasında tamamen birbirimize kilitlemiştik. Bütün bu uyum ve ortaklık beni tamamen sessiz ve isteklerime odaklanmış bir hale getirdi. Bir şey değişene kadar: Beni uyandıran aynı dokunuşu hissettim. Gözlerimi yavaşça açtım ve kendisine kutsal dağın koruyucusu diyen aynı kadınla yüz yüze durduğumu fark ettim.

—Görüyorum ki tefekkürün sırrını anlamışsın. Dağ sana

indeki gücü biraz olsun keşfetmede yardımcı oldu. Birçok şekilde büyüyeceksin. Bu süreç boyunca sana yardım edeceğim. Öncelikle bir kulübe yapmak için kalas, çita, dayanak ve halat bulmaya doğaya yönel sonra ateş yakmak için odun bul. Hava şimdiden kararıyor ve kendini yabancı hayvanlara karşı koruman gerek. Yarından başlayarak sana ormanın bilgeliğini öğreteceğim, böylece gerçek görevin üstesinden gelebilirsin: Umutsuzluk mağarası. Yalnızca saf bir kalp onun çözülmüş ateşinden sağ çıkabilir. Rüyalarının gerçekleşmesini istiyor musun? O zaman bunun için bedel öde. Evren hiç kimseye bedava bir şey vermez. Başarıya ulaşmaya değer olması gereken biziz. Öğrenmen gereken ders bu, oğlum.

—Anlıyorum. Mağara görevinin üstesinden gelmek için ihtiyacım olan her şeyi öğreneceğimi umuyorum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kendime güvenim var. Eğer dağın üstesinden geldiysem mağarada da başarılı olacağım. Ayrılacağım zaman kazanmaya ve başarı elde etmeye hazır olacağımı sanıyorum.

—Bekle, kendine bu kadar güvenme. Hangi mağaradan bahsettiğimi bilmiyorsun. Şunu bil ki, birçok savaşçı onun ateşle denendi ve yok oldu. Mağara hiç kimseye merhamet göstermez, hayalcilere bile. Sabırlı ol ve sana öğreteceğim her şeyi öğren. Böylelikle gerçek bir kazanan olacaksın. Unutma: Kendine güven yardım eder, ama yalnızca doğru orandaysa.

—Anlıyorum. Bütün tavsiyeleriniz için teşekkür ederim. Bunları sonuna kadar takip edeceğime size söz veriyorum.

Ne zaman Őphe yüzünden umutsuzluğa düşersenem kendime sözlerinizi ve Tanrımın beni her zaman koruyacağını hatırlatacağım. Ruhun karanlık gecesinde kaçış olmadığı zaman korkmayacağım. Umutsuzluk mağarasını yeneceğim, bugüne kadar hiç kimsenin kaçamadığı mağarayı!

Kadın başka bir gün geleceğine söz vererek dostça vedalaştı.

Kulübe

Yeni bir gün başlıyor. Kuşlar fısıldayıp şarkılarını söylüyor, rüzgâr kuzeydoğudan esiyor ve meltemi yılın bu zamanı kızgın bir sıcaklıkla yükselen güneşi ferahlatıyor. Şu an aralık ve okul tatilinin başlangıcı olduğundan bu ay benim için en güzel aylardan birini temsil ediyor. Bu matematik bölümünde çalışmalara adanmış uzun bir yıldan sonra hak edilmiş bir ara; bütün o integraller, türevler ve polar koordinatları unutabileceğin an. Şimdi, hayatın beni içine atacağı bütün o görevlerle ilgili endişelenmem lâzım. Hayallerim buna bağlı. Yatak olarak hazırladığım aşınmış toprağın üzerindeki kötü bir gece uykusunun sonucu olarak sırtım ağrıyor. İnanılmaz bir çabayla inşa ettiğim kulübe ve yaktığım ateş bana gece için belirli bir güvenlik sağladı. Yine de, dışarıda ulumalar ve ayak sesleri duydum. Hayallerim beni nereye getirdi? Cevap medeniyetin henüz ulaşmadığı bir yer olan dünyanın öbür ucuna. Sen ne yapardın okuyucu? Hadi anlatmaya devam edelim.

Kendi düşüncelerime ve sorularıma dalmış bir haldeyken bana yolumda yardım etme sözü veren tuhaf kadının yanımda durduğunu güçlükle fark ettim.

—İyi uyudun mu?

—Eğer iyi hâlâ tek parça olmam anlamına geliyorsa, evet.

—Her şeyden önce, üzerine bastığın toprağın kutsal olduğu konusunda seni uyarmalıyım. Bu yüzden, görünüşe veya dürtülerine aldanma. Bugün senin ilk görevin. Artık sana yiyecek veya su getirmeyeceğim. Onları kendin bulacaksın. Her durumda kalbini dinle. Değerli olduğunu kanıtlamalısın.

—Bu çalılıklarda yiyecek ve su var ve ben bunu bulmalı mıyım? Bakın hanımefendi ben markette alışveriş yapmaya alışığım. Bu kulübeyi görüyor musunuz? Bu terlememe ve gözyaşı akıtmama neden oldu ama hâlâ güvenli olduğunu düşünmüyorum. Neden bana ihtiyacım olan yeteneği bahsetmiyorsunuz? Bence bu dik dağa tırmandığım zaman değerli olduğumu kanıtladım.

—Yiyecek ve su ara. Dağ, manevi gelişim sürecinde yalnızca bir adım. Hâlâ hazır değilsin. Sana, yetenek sunmadığımı hatırlatmalıyım. Bunu yapacak gücüm yok. Ben yalnızca yolu gösteren bir ok işaretiyim. Dileklerini gerçekleştiren mağara. Rüyaları imkânsız olanların aradığı umutsuzluk mağarası diye anılan mağara.

—Deneyeceğim. Kaybedecek başka hiçbir şeyim yok. Mağara benim son başarı umudum.

Bunu söyleyerek ayağa kalktım ve ilk görevime başladım. Kadın bir duman gibi kayboldu.

İlk Görev

İlk bakışta önümde aşınmış bir yol görüyorum. Oradan aşağı

yürümeye başlıyorum. Dikenlerle dolu çalıların olduğu yerde en iyisi patikayı takip etmek olacaktır. Ayaklarımla uzaklaştırdığım taşlar bana bir şey söylüyormuş gibi görünüyor. Bu şey doğru yolda bulunduğum olabilir mi? Hayallerimi ararken geride bıraktığım her şeyi düşünüyorum: Ev, yiyecek, temiz kıyafetler ve matematik kitaplarım. Buna gerçekten değer mi? Sanırım öğreneceğim (zaman söyleyecek). Tuhaf kadın bana her şeyi anlatmamış gibi görünüyor. Daha çok yürüdükçe daha azını buluyorum. Tepe artık benim ulaştığım gibi geniş görünmüyor. Bir ışık... ileride bir ışık görüyorum. Oraya gitmem lâzım. Güneş ışıklarının dağın görüntüsünü açıkça yansıttığı yerde geniş bir alana ulaşıyorum. Patika sona erip iki ayrı yol olarak tekrar ortaya çıkıyor. Ne yapıyorum? Saatlerdir yürüyorum ve gücüm tükeniyor gibi görünüyor. Dinlenmek için bir an oturuyorum. İki yol ve iki seçim. Hayatta kaç kez bunun gibi durumlarla karşı karşıya geliyoruz; şirketini hayatta tutmak ve bazı işçileri çıkarmak arasında kalan bir girişimci; Brezilya'nın Kuzeydoğu kesimlerinin iç bölgelerinde, hangi çocuğunu besleyeceğine karar vermek zorunda kalan zavallı anne; karısı ve metresi arasında seçim yapmak zorunda kalan sadakatsiz koca; her neyse, benim hayatımda farklı birçok durum var. Benim avantajım seçimimin yalnızca beni etkileyecek olması. Kadının tavsiye ettiği gibi sezgilerimi takip etmem gerekiyor.

Kalkıyorum ve sağdaki yolu seçiyorum. Bu yolda büyük adımlarla yürüyorum ve çok geçmeden gözüme başka bir alan çarpıyor. Bu defa, bir su havuzu ve etrafında bazı

hayvanlara rastlıyorum. Temiz ve şeffaf suda serinliyorlar. Nasıl ilerlemeliyim? Nihayet su buldum ama hayvanlarla dolu. Kalbime danışıyorum ve bana herkesin su için hakkı olduğunu söylüyor. Onları kovamam ve sudan da mahrum bırakamam. Doğa insanların hayatta tutmak için bir kaynak bereketi sunuyor. Ben onun dokuduğu ağdaki ipliklerden biriyim. Kendimi efendisi olarak gördüğüm noktadan daha üstün değilim. Ellerimle suya uzanıyorum ve bunu evden getirdiğim küçük bir kavanoza dolduruyorum. Görevin ilk kısmıyla karşılaştık. Şimdi yemek bulmalıyım.

Yiyecek bir şey bulma umuduyla patikada yürümeye devam ediyorum. Öğleni çoktan geçtiğimiz için karnım gurulduyor. Yolun kenarlarına bakmaya başlıyorum. Belki ormanın içinde yiyecek vardır. Ne sıklıkla en kolay yolu seçeriz ama o başarıya götüren yol olmaz? (Bir yolu takip eden her dağcı zirveye ulaşan ilk kişi değildir). Kestirmeler seni hızla hedefine ulaştırır. Bu düşünceyle yoldan ayrılarak kısa süre sonra muz ve Hindistan cevizi ağaçlarına rastlıyorum. Yiyeceğimi bunlardan elde edeceğim. Dağa tırmandığım aynı güç ve inançla onlara da tırmanmalıyım. Bir, iki ve üç kez deniyorum, başardım. Şimdi kulübeye geri döneceğim çünkü ilk görevi tamamladım.

İkinci Görev

Kulübeme ulaştığımda her zamankinden daha parlak görünen dağ koruyucusunu buluyorum. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Tanrı için çok özel olduğumu düşünüyorum. Varlığını her zaman hissediyorum. Beni her şekilde yeniden

diriltiyor. İşsiz olduğumda bir kapı açtı; mesleki olarak gelişmek için bir fırsatım olmadığında bana yeni yollar sundu; kriz zamanlarında beni şeytanın bağlarından kurtardı. Her neyse, bu tuhaf kadından gelen onaylayıcı bakış bana son dönemlere kadar olduğum adamı hatırlattı. Asıl amacım, üstesinden gelmem gereken engellere rağmen kazanmaktı.

—Evet, ilk görevi kazandın. Seni tebrik ederim. (kadın bağırdı). İlk görev bilgeliğini ve karar verme ile paylaşma yeteneğini keşfetmeni amaçlıyordu. İki yol, evreni yöneten “karşıt güçler”i (iyi ve kötü) temsil ediyor. Bir insan iki yoldan birini seçmede tamamen özgürdür. Eğer kişi sağdaki yolu seçerse hayatının bütün anlarında meleklerin yardımıyla aydınlanır. Bu senin seçtiğin yoldu. Bununla beraber bu kolay bir yol değildir. Sıklıkla şüpheye düşeceksin hatta yolun buna değip değmeyeceğini merak edeceksin. Dünyadaki insanlar her zaman acı verici olacak ve iyi niyetinden faydalanacak. Dahası, başkalarına duyduğun güven neredeyse her zaman seni hayal kırıklığına uğratacak. Üzüldüğünde unutma: Senin Tanrın güçlü ve seni hiçbir zaman bırakmayacak. Zenginlik veya şehvetin kalbini saptırmasına asla izin verme. Sen özelsin ve değerinden dolayı Tanrı seni oğlu gibi görüyor. Bu lütuftan asla uzaklaşma. Soldaki yol, Efendi’nin çağrısına isyan eden herkesin yolu. Hepimiz ilahi bir görevle doğmuşuz. Yine de, bazıları materyalizm, kötü etkiler, kalbin yozlaşması ile yoldan sapıyor. Soldaki yolu seçenler İsa’nın bize öğrettiği güzel geleceğe ulaşmayacak. İyi meyve vermeyen her ağaç yolunup dışarıdaki

karanlığa fırlatılacak. Bu kötü insanların kaderi, çünkü Efendi âdildir. Suyu ve zavallı hayvanları bulduğun zaman kalbin yüksek sesle konuştu. Her zaman onu dinlersen daha ileriye gideceksin. O anda paylaşma yeteneği üzerinde parladı ve manevi gelişimin de şaşırtıcıydı. Sahip olduğun bilgelik yemek bulmada sana yardım etti. En kolay yol her zaman takip edilecek doğru yol değildir. Sanırım artık ikinci görev için hazırsın. Üç gün içinde kulübenden çıkıp bir gerçeğin peşine düşeceksin. Vicdanıyla hareket et. Eğer geçersen üçüncü ve son göreve ulaşacaksın.

—Tüm bu süre boyunca bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Ne mağarada beni ne beklediğini ne de bana ne olacağını biliyorum. Katkınız benim için çok önemli. Dağa tırmandığımdan beri hayatımın değiştiğini hissediyorum. Daha sakın ve istediğim şey konusunda daha kendine güvenliyim. İkinci görevi tamamlayacağım.

—Çok iyi. Seni bundan üç gün sonra göreceğim.

Kadın bunu söyleyerek bir kez daha ortadan kayboldu. Beni gecenin sessizliğinde cırcır böcekleri, sivrisinekler ve diğer böceklerle baş başa bıraktı.

Dağın Hayaleti

Dağda gece oluyor. Bir ateş yakıyorum ve çıtırtıları kalbimi rahatlatıyor. Dağa tırmanmamdan sonra iki gün geçti ve bana hâlâ yabancı gibi geliyor. Düşüncelerimde geziniyor ve çocukluğuma gidiyorum: Şakalar, korkular, trajediler. Bir Kızılderili gibi giyindiğim günü hatırlıyorum: Yay, ok ve savaş baltasıyla. Şimdi, belli ki gizemli bir yerli adamın

ölümü yüzünden kutsal olan bir dağın üzerindeydim. (Kabilenin büyücü doktoru). Ruhumu donduran korkuya karşı başka bir şey düşünmeliyim. Sağır edici sesler kulübemi sarıyor ve ne veya kim olduklarına dair hiçbir fikrim yok. İnsan böyle bir durumda korkusunu nasıl yener? Bana cevap ver okuyucu, çünkü bilmiyorum. Dağı hâlâ tanımıyorum.

Ses daha da yaklaşıyor ve kaçacak hiçbir yerim yok. Kulübeden ayrılmak aptalca olurdu çünkü vahşi bir hayvan tarafından yutulurdum. Her ne ise bununla yüzleşmem gerekecek. Ses duruyor ve bir ışık beliriyor. Bu beni daha da korkutuyor. Ani bir cesaretle bağırıyorum:

—Tanrı adına, kim var orada?

Genizden gelen karanlık bir ses cevaplıyor:

—Ben, umutsuzluk mağarasının yok ettiği cesur savaşçiyım. Hayalinden vazgeç yoksa sen de aynı kadere sahip olacaksın. Ben Xukuru Milleti köyünden küçük yerli bir adamdım. Kabilemin başı ve aslandan güçlü olmayı arzuluyordum. Böylece hedeflerime ulaşmak için kutsal dağa geldim. Dağ koruyucunun beni yapmaya zorladığı üç görevi yerine getirdim. Yine de mağaraya girerken kalbimi ve hedeflerimi paramparça eden ateşi tarafından yutuldum. Bugün ruhum acı çekiyor ve çaresizce bu dağa sıkışıp kaldı. Beni dinle yoksa senin kaderin de aynısı olacak.

Sesim gırtlığımda dondu ve bir an için azap çeken ruha cevap veremedim. Arkasında sığınılacak yer, yemek ve sıcak bir aile ortamı bırakmıştı. Mağarada, imkânsız gerçekleştirebilecek

olan mağarada iki görevim kalmıştı. Hayallerimden kolayca vazgeçemezdim.

—Beni dinle cesur savaşçı. Mağara küçük mucizeleri gerçekleştirmez. Ben eğer buradaysam bunun asil bir nedeni var. Benim kafamda maddi şeyler yok. Benim hayalim bunun ötesinde. Kendimi mesleki ve manevi olarak geliştirmek istiyorum. Kısacası, sevdiğim işi yapmak, sorumlu şekilde para kazanmak ve daha iyi bir evren için yeteneğimle katkı sunmak istiyorum. Hayalimden bu kadar kolay vazgeçmiyorum.

Hayalet cevapladı:

—Mağarayı ve tuzaklarını biliyor musun? Takip ettiği yoldaki aşırı tehlikelerden haberi olmayan zavallı genç bir adamdan başka bir şey değilsin. Koruyucu seni aldatan bir şarlatandan başka bir şey değil. Seni mahvetmek istiyor.

Hayaletin ısrarı beni rahatsız etti. Beni tanıyor olabilir miydi? Tanrı, merhametiyle benim başarısız olmama izin vermezdi. Tanrı ve Bakire Meryem her zaman etkili şekilde benim tarafımdaydı. Bunun kanıtı Bakire'nin hayatım boyunca çeşitli şekillerde belirmesiydi. “Bir Medyumun Görüntüsü”nde (henüz yayınlamadığım bir kitap) bir plazada bankta oturduğum, kuşların ve rüzgârın beni rahatsız ettiği ve dünya ile hayat hakkında genel olarak düşüncelere daldığım bir sahne tasvir ediliyor. Aniden, beni sorgularken gören bir kadının figürü belirdi:

—Tanrı'ya inanıyor musun oğlum?

Hızla cevapladım:

—Elbette, tüm varlığımla.

Bir anda elini başıma koydu ve dua etti:

—Görkemli Tanrı seni ışııyla kaplasın ve sana birçok yetenek bahşetsin.

Bunu söyleyerek uzaklaştı ve bunu anladığımda artık yanımda değildi. Öylece ortadan kayboldu.

Bu, Bakire'nin hayatımdaki ilk ortaya çıkışıydı. Yine kendisini bir dilenci kılığına sokarak bana gelip bozuk para istedi. Bana bir çiftçi olduğunu ve henüz emekli olmadığını söyledi. Ona cebimdeki bozuklukları seve seve verdim. Parayı alırken bana teşekkür etti ve bunu anladığımda ortadan kaybolmuştu. O an dağda, Tanrı'nın beni sevdiği ve benim tarafımda olduğuna dair en ufak bir şüphem yoktu. Bu yüzden hayaletle belirli bir kabalıkla cevap verdim.

—Tavsiyeni dinlemeyeceğim. Sınırlarımı ve inancımı biliyorum. Git buradan! Git bir eve dadan veya öyle bir şey yap. Beni rahat bırak!

Işıklar kayboldu ve ayak sesleri kulübeyi terk etti. Hayaletten kurtulmuşum.

D-Günü

İkinci görevden sonra üç gün geçmişti. Açık, güneşli ve parlak bir Cuma sabahıydı. O sabah, tuhaf kadın yaklaştığında ufku seyrediyordum.

—Hazır mısın? Ormanda sıra dışı bir olay ara ve ilkelerinde hareket et. Bu senin ikinci sınavın.

—Pekâlâ, üç gündür bu anı bekliyordum. Sanırım hazırım.

Aceleyle ormana giden en yakın yola yöneldim. Adımlarım birbirini neredeyse bir müzik ritmi gibi takip ediyordu. Bu ikinci görev aslında neydi? Beni bir endişe sardı ve adımlarım bilinmeyen bir nesne arayışıyla hızlandı. Hemen önümdeki yolun ayrılıp birbirinden uzaklaştığı yerde bir açıklık ortaya çıktı. Ama oraya vardığımda, beni şaşırta bir şekilde iki ayrı kol yok olmuştu ve onun yerine önümdeki sahneyi görüyordum: bir yetişkin tarafından çekiştirilip sesli şekilde ağlayan bir çocuk. Bu adaletsizlik karşısında duygularım kontrolü ele geçirdi ve böylece haykırdım:

—Bırak çocuğu gitsin! O senden ufak ve kendisini savunamaz.

—Bırakmayacağım! Ona böyle davranıyorum çünkü çalışmak istemiyor.

—Seni canavar! Küçük çocukların çalışması gerekmez. Okumalı ve iyi bir eğitim almalılar. Bırak onu!

—Kim bırakmamı sağlayacak, sen mi?

Şiddete tamamen karşıyım ama o anda kalbim benden bu pislikten önce harekete geçmemi istedi. Çocuğun serbest kalması gerekiyordu.

Çocuğu nazikçe bu canavardan uzaklaştırıp adama vurmaya başladım. Piç karşılık verdi ve bana birkaç darbe savurdu. Bir tanesi boşluğuma geldi. Dünyam döndü ve güçlü içe işleyen bir rüzgâr tüm bedenimi doldurdu: Zihnimi, uçuşan kuşlarla beraber beyaz ve mavi bulutlar işgal etti. Bir an içinde tüm bedenim gökyüzünde süzülüyormuş gibi görünüyordu. Uzaklardan zayıf

bir ses beni çağırды. Bir an sonra engelleri aşar gibi bir kapının ardından diğerinden geçiyor gibiydim. Kapılar iyice kilitlenmışti ve onları açmak dikkate değer bir çaba gerektiriyordu. Her kapı sıra ile bir salona veya tapınağa açılıyordu. İlk salonda ortasında açık bir İncil bulunan bir masanın etrafında oturan beyaz giyimli insanlar buldum. Bunlar gelecekteki dünyada hüküm sürmeleri için seçilen bakirelerdi. Bir güç beni odadan çıkardı ve ikinci kapıyı açtığımda kendimi ilk tapınakta buldum. Sunağın kenarında Brezilya'nın fakirlerinin isteğiyle tütsü çubukları yanıyordu. Sağ elin olduğu tarafta bir rahip yüksek sesle dua ediyordu ve bir anda tekrarlamaya başladı: Kâhin! Kâhin! Kâhin! Yanında beyaz gömleli iki kadın vardı. Üzerlerinde şu yazılıydı: Mümkün hayal. Her şey kararmaya başladı ve duruşumu toparladığımda başımı döndüren bir hızla şiddetli bir şekilde dışarı çekildim. Üçüncü kapıyı açtım ve bu defa toplantı yapan bir grup insanla karşılaştım: bir papaz, bir rahip, bir Budist, bir Müslüman, bir spiritüalist, bir Yahudi ve Afrika dinlerini temsile den birisiyle karşılaştım. Bir halka oluşturmuşlardı ve ortasında alevleriyle "Tanrı'ya giden halkların ve yolların birliği" yazan bir ateş yanıyordu. En sonunda sarılıp beni de gruba çağırdılar. Ateş ortadan uzaklaştı ve elime yerleşip "çıraklık" kelimesini yazdı. Ateş saf bir ışıktı ve yakmıyordu. Grup dağıldı, ateş söndü ve tekrar odadan dışarı, dördüncü kapıyı açtığım yere çekilmiştim. İkinci tapınak tamamen boştu ve sunağa yaklaştım. Kutsal varlığın önünde eğildim, yerdeki bir kâğıdı aldım ve isteğimi yazdım. Kâğıdı katladım ve resmin ayaklarına koydum. Uzaktan

gelen ses giderek netleşip keskinleşti. Tapınaktan ayrıldım, kapıyı açtım ve nihayet uyandım. Yanımda dağın koruyucusu vardı.

—Demek uyandın. Tebrikler! Görevi kazandın. İkinci görev kendinin ve hareketinin kapasitesini keşfetmeyi hedefliyordu. “Karşıt Güçler”i temsil eden iki yol tek olmuştu ve bu sol tarafta karşılaşacağını bildiğin şeyleri unutmadan doğru tarafa gitmen gerektiği anlamına geliyordu. Davranışın, buna ihtiyacı olmadığı gerçeğine rağmen çocuğu kurtardı. Tüm o sahne seni değerlendirmek için benim zihinsel olarak yaptığım kurguydu. Doğru yaklaşımı seçtin. İnsanların çoğu adaletsiz sahnelerle karşılaştığında karışmamayı tercih eder. İhmal ciddi bir günahdır ve kişi saldırganın suç ortağı olur. Sen İsa Mesih’in bizim için yaptığı gibi kendini sundun. Bu tüm hayatın boyunca seninle olacak bir ders.

—Beni tebrik ettiğin için teşekkür ederim. Her zaman ihmal edilenlerin iyiliği için hareket ederdim. Kafamı karıştıran şey daha önce tecrübe ettiğim manevi deneyim. Bu ne demek? Bana açıklayabilir misin, lütfen?

—Hepimiz düşünce yoluyla diğer dünyalara geçebilme yeteneğine sahibiz. Buna astral seyahat deniyor. Bu konuyla ilgilenen bazı uzmanlar var. Gördüğün şey senin veya bir başkasının geleceğiyle alakalı olmalı, asla bilemezsin.

—Anlıyorum. Dağa tırmandım, ilk iki görevi tamamladım ve manevi olarak geliyorum olmalıyım. Sanırım yakında umutsuzluk mağarasıyla yüzleşmeye hazır hale geleceğim. Mucizeler

gerçekleştiren ve hayalleri daha da derinleştiren mağara.

—Üçüncüyü de yapmalısın ve yarın sana ne olduğunu söyleyeceğim. Talimatlar için bekle.

—Emredersiniz General. Endişe içinde bekliyorum. Senin bana seslendiğin gibi, bu Tanrı'nın Çocuğu çok aç ve daha sonrası için çorba hazırlayacak. Siz de davetlisiniz hanımefendi.

—Harika. Çorba severim. Bunu, seni daha iyi tanımak için bir avantaj olarak kullanacağım.

Tuhaf kadın gitti ve beni düşüncelerimle yalnız bıraktı. Çorba malzemeleri aramak için ormana gitti.

Genç Kız

Çorba hazır olduğunda dağ çoktan kararmıştı. Gecenin soğuk rüzgârı ve etraftaki böceklerin sesleri etrafı daha da kırsal hale getiriyor. Tuhaf kadın henüz kulübeye gelmedi. O geldiğinde her şeyi düzene sokmuş olmayı umuyorum. Çorbanın tadına bakıyorum: Gerekli tüm baharatlara sahip olmasam da gerçekten iyiydi. Bir süreliğine kulübeden çıktım ve göğe baktım: Çabalarımın şahidi yıldızlardı. Dağa tırmandım, koruyucusunu buldum, iki görevi tamamladım (biri diğerinden daha zordu), bir hayaletle karşılaştım ve hâlâ ayaktayım. “fakirler hayalleri için daha fazla uğraşır.” Yıldızların dizilişine ve ışıklarına baktım. Her şey içinde yaşadığımız büyük evrende kendi önemine sahiptir. İnsanlar da aynı şekilde önemlidir. Beyaz, siyah, zengin, fakir, A dininden, B dininden veya herhangi bir inanç sistemindenler. Hepsi aynı babanın çocukları. Ben de bu evrendeki yerimi almak istiyorum. Ben sınırları

olmadan düşünen biriyim. Bir hayalin paha biçilemez olduğunu düşünüyorum ama umutsuzluk mağarasına girmek için bunun bedelini ödemek istiyorum. Bir kere daha göğe bakıp kulübeye dönüyorum. Koruyucuyu orada bulduğumda şaşırmadım.

—Uzun süredir mi buradasın? Fark etmemiştim.

—Göğe bakmaya fazla odaklanmıştın, o anın büyüsunü bozmak istemedim. Buna ek olarak, evimde gibi hissediyorum.

—Çok iyi. Yaptığım şu eğreti tabureye otur. Çorbayı servis edeceğim.

Hâlâ sıcak olan çorbayı ormanda bulduğum bir su kabağının içinde tuhaf kadına servis ettim. Geceyi kamçılayan rüzgâr yüzümü okşayıp kulağıma kelimeler fısıldıyordu. Hizmet ettiğim bu tuhaf kadın kimdi? Hayaletin ima ettiği gibi gerçekten beni yok etmek isteyip istemediğini merak ediyordum. Onunla ilgili birçok şüphem vardı ve bu onlardan kurtulmam için harika bir fırsattı.

—Çorba iyi mi? Çok büyük bir özenle hazırladım.

—Harika! Hazırlamak için içine ne koydun?

—Taşlardan yaptım. Sadece şaka yapıyorum! Bir avcıdan bir kuş satın aldım ve ormandan bazı doğal çeşnileri kullandım. Ama konuyu değiştirelim, sen gerçekten kimsin?

—Ev sahibinin ilk önce kendisinden bahsetmesi iyi bir misafirperverliği gösterir. Buraya dağın tepesine geldiğinden beri dört gün geçti ve adından bile emin değilim.

—Peki, iyi. Ama bu uzun bir hikâye. Hazır ol. Adım Aldivan Teixeira Tôrres ve üniversitede matematik dersi veriyorum.

İki büyük tutkum edebiyat ve matematik. Kitapları her zaman sevdim ve küçüklüğümde beri kendiminkini yazmak istedim. Lisenin ilk yılında eski ahitte hazreti Süleyman'a yazılan kitaptan alıntıları, hikmetli sözleri ve atasözlerini bir araya getirdim. Metinler benim olmasa da çok mutluydum. Herkese büyük bir gururla gösteriyordum. Liseyi bitirip bir bilgisayar kursuna gittim ve bir süreliğine okumaya ara verdim. Bundan sonra yerel bir üniversitede teknik dersleri denedim. Bununla beraber, bunun benim kaderim olmadığını anladım. Bu alanda staja hazırlandım. Yine de sınavdan bir gün önce tuhaf bir güç sürekli olarak vazgeçmemi istiyordu. Zaman geçtikçe bu gücün baskısını daha fazla hissediyordum, ta ki sınava girmemeye karar verene dek. Baskı geçti ve kalbim sakinleşti. Sanırım gitmememe neden olan şey kaderdi. Kendi sınırlarımıza saygı göstermeliyiz. Birkaç teklif yaptım, onaylanmıştı ve eğitim yöneticiliği asistanlığı rolündeydim. Üç yıl önce kaderden başka bir işaret aldım. Bazı sorunlarım vardı ve gergin bir ayrılışla sonlandı. Daha sonra yazmaya başladım ve kısa sürede iyileşmeme yardım etti. Sonuç, henüz yayınlamadığım "Medyumun Görüntüsü" kitabıydı. Bütün bunlar bana yazabildiğimi ve şerefli bir mesleğim olduğunu gösterdi. Düşündüğüm şey şu: Hoşlandığım şeyi yaparak çalışmak ve mutlu olmak istiyorum. Bu fakir bir insanın istemesi için çok mu?

—Tabii ki değil, Aldivan. Yeteneğin var ve bu dünyada nadir görülen bir şey. Doğru zamanda başaracaksın. Zafere ulaşanlar hayallerine inananlardır.

—İnanıyorum. Bu yüzden medeniyetin temellerinin henüz ulaşmadığı hiçliğin ortasındaki bu yerdeyim. Dağa tırmanmak, görevlerin üstesinden gelmek için bir yol buldum. Şu an bana kalan tek şey mağaraya girmek ve hayallerimi gerçekleştirmek.

—Sana yardım etmek için buradayım. Kutsal hâle geldiğinden beri dağın koruyucusuyum. Görevim umutsuzluk mağarasını arayan tüm hayalperestlere yardım etmek. Bazıları para, güç, toplumsal gösteriş veya diğer bencil maddi hayallerini gerçekleştirmek istiyor. Şimdiye kadar hepsi başarısız oldu ve sayıları az da değildi. Mağara dilekleri yerine getirme konusunda âdil.

Sohbet canlı bir tarzda bir süre daha devam etti. Tuhaf bir ses beni kulübeden dışarı çağırırken konuşmaya olan ilgimi yavaşça kaybediyordum. Bu ses beni her çağırdığında meraktan dışarı çıkmaya mecbur hissediyordum. Gitmeliydim. Düşüncelerimdeki bu tuhaf sesin ne demek istediğini bilmek istiyordum. Kadına nazıkçe veda ettim ve sesin geldiği yere yöneldim. Beni ne bekliyor? Hadi beraber devam edelim okuyucu.

Gece soğuktu ve ısrarlı ses zihnimde duruyordu. Aramızda bir tür tuhaf bağlantı vardı. Kulübenin dışında şimdiden birkaç metre yürümüştüm ama bedenim kilometrelerce yürümüştüğü gibi yorgundu. Zihinsel olarak aldığım talimatlar beni karanlığa yönlendirdi. Yorgunluk, korku ve bilinmeyen ve merak birleşimi beni kontrol ediyordu. Bu tuhaf ses kime aitti? Sesin sahibi kadın ne yapmamı istiyordu? Dağ ve sırları... dağı

tanımaya başladığımdan beri ona saygı duymayı öğrenmişim. Koruyucu ve sırları, yüzleşmek sorunda kaldığım görevler, hayaletle karşılaşma; hepsi özeldi. Kuzeydoğudaki en yüksek, hatta en etkileyici bile değildi ama kutsaldı. Büyücü doktor efsaneleri ve hayallerim beni ona yönlendirmişti. Bütün görevleri kazanmak, mağaraya girmek ve dileğimi söylemek istiyordum. Değişmiş bir adam olacaktım. Artık yalnızca kendim değil, mağarayı ve ateşini yenen adam olacaktım. Koruyucunun fazla güvenmemeye ilgili sözlerini hatırlıyorum. İsa'nın sözlerini hatırlıyorum:

—Bana inanan sonsuz hayata sahip olur

Bunun içerdiği riskler hayallerimden vazgeçmemi sağlamayacak. Bu düşünceyle beraber her zamankinden daha inançlıyım. Ses daha da güçlü hale geliyor. Sanırım gideceğim yere varıyorum. Tam önümde bir kulübe görüyorum. Ses bana oraya gitmemi söylüyor.

Kulübe ve etrafı aydınlatan ateşi açık, düz bir zeminde. Genç, uzun, zayıf ve siyah saçlı bir kız ateşte bir tür meze pişiriyor.

—Demek geldin. Çağırma cevap vereceğini biliyordum.

—Kimsin sen? Benden ne istiyorsun?

—Mağaraya girmek isteyen başka bir hayalperestim.

—Beni zihninle çağırabilmek için nasıl özel güçlere sahiptin?

—Bu telepati, ahmak. Bilmiyor musun?

—Duymuştum. Bana da öğretebilir misin?

—Bir gün öğreneceksin, ama benden değil. Söyle bana, hangi hayal seni buraya getiriyor?

—Her şeyden önce, adım Aldivan. Karşıt güçlerimi bulmak umuduyla dağa tırmandım. Kaderimi belirleyebilirler. İnsan karşıt güçlerini kontrol edebilirse mucizeler gerçekleştirebilir. Sevdiğim bir alanda çalışma hayalimi gerçekleştirmek için ihtiyacım olan bu ve bununla birçok ruhun hayal kurmasını sağlayacağım. Yanlıca kendim değil bana bu yetenekleri veren tüm evren için mağaraya girmek istiyorum. Dünyadaki yerimi alacağım ve bu şekilde mutlu olacağım.

—Adım Nadja. Pernambuco sahilinde yaşıyorum. Topraklarımda bu mucizevî dağdan ve mağarasından bahsedildiğini duydum. Her şeyin yalnızca bir efsane olduğunu düşünsem de buraya bir yolculuk yapmak hemen ilgimi çekti. Eşyalarımı toplayarak Mimoso'yu arkamda bırakıp ayrıldım ve dağa tırmandım. Büyük ikramiyeyi vurdum. Şimdi buradayım, mağaraya gireceğim ve dileğimi gerçekleştireceğim. Güç ve zenginlikle donanmış büyük bir tanrıça olacağım. Herkes bana hizmet edecek. Senin hayalin çok saçma. Dünyaya sahip olabilecekken neden bu kadar az istiyorsun?

—Yanılıyorsun. Mağara küçük mucizeleri gerçekleştiriyor. Başarısız olacaksın. Koruyucu senin girmene izin vermeyecek. Mağaraya girmek için iç görevi yerine getirmelisin. Ben iki aşamayı zaten geçtim. Sen kaç tane kazandın?

—Ne kadar aptalca, görevler ve koruyucular. Mağara yalnızca en güçlü ve kendine güveni en fazla olanlara saygı duyar. Hayallerime yarın ulaşacağım ve kimse beni durdurmayacak, duydun mu?

—Sen bilirsin. Pişman olduğunda çok geç olacak. Eh, sanırım gidiyorum. Biraz dinlenmem lâzım çünkü geç oldu. Sana gelince, sana mağarada şans dileyemem çünkü Tanrı'nın kendisinden daha güçlü olmak istiyorsun. İnsan bu noktaya gelirse kendisini yok eder.

—Saçma, sadece konuşuyorsun. Hiçbir şey beni kararımдан döndürmeyecek.

İnatçı olduğunu görünce onun için üzülerek vazgeçtim. İnsanlar bazen nasıl bu kadar küçülebiliyorlar? İnsan yalnızca doğru ve eşitlikçi idealler için savaştığında değerli oluyor. Yolu yürürken aklıma bunun yanlış bir sınav veya diğerlerinin ihmali yüzünden mi olduğunu düşünerek yanıldığım zamanlar geldi. Bu beni mutsuz ediyor. Hepsinin üstünde, ailem tamamen hayalimin karşısında ve bana inançları yok. Bu canımı yakıyor. Bir gün mantıklı düşünüp hayallerin gerçek olabileceğini görecekler. O gün, her şey söylenip yapıldıktan sonra zafer şarkımı söyleyeceğim ve yaratıcıyı onurlandıracam. Bana her şeyi verdi ve yalnızca yeteneklerimi paylaşmamı istedi, çünkü İncil'in söylediği gibi bir ışık yakıp onu masanın altına koymayın. Onu herkesin benimseyip aydınlanması için yukarı koyun. Yol kayboluyor ve aniden inşa etmek için çok ter döktüğüm kulübeyi görüyorum. Uyumam gerekiyor çünkü yarın bir bakla gün ve kendim ve dünya için plânlarım var. İyi geceler okuyucular. Sıradaki bölüme kadar...

Sarsıntı

Yeni bir gün başlıyor. Aydınlık belirliyor, sabah meltemi

saçlarımı okşuyor, kuşlar ve böcekler kutlama yapıyor ve bitkiler yeniden doğmuş gibi görünüyor. Bu, her gün oluyor. Gözlerimi ovuşturup yüzümü yıkıyor, dişlerimi fırçalayıp banyo yapıyorum. Bu benim kahvaltıdan önceki rutinim. Orman ne avantaj ne de seçenek sunuyor. Buna alışık değilim. Annem beni kahvem bana getirecek kadar şımarttı. Kahvaltımı sessizce yapıyorum ama zihnimde bir ağırlık var. Üçüncü ve son görev ne olacak? Bana mağarada ne olacak? Cevabı olmayan çok fazla soru var, bu başımı döndürüyor. Sabah ve sabahla beraber heyecanlarım, korkularım, ürpertilerim de ilerliyor. Ben artık kimim? Belli ki aynı değilim. Ne olduğunu bile bilmediğim bir kaderi aramak için kutsal bir dağa tırmandım. Koruyucuya rastladım ve yeni değerlerle daha önce varlığını hayal ettiğimden bile büyük bir dünyayı keşfettim. İki görevi tamamladım ve şimdi sadece üçüncüsüyle karşılaşmam gerek. Uzak ve bilinmeyen ürpertici bir üçüncü görev. Kulübenin etrafındaki yapraklar her zamankinden yavaş hareket ediyor. Doğayı ve işaretlerini anlamaya başladım. Birisi yaklaşıyor.

—Merhaba! Orada mısın?

Sıçradım, bakışlarımın yönünü değiştirdim ve koruyucunun gizemli figürüne baktım. Daha mutlu ve görünen yaşına göre hoş duruyor.

—Gördüğün gibi buradayım. Bana ne haberler getirdin?

—Bildiğin gibi, bugün üçüncü ve son görevini ilan etmeye geldim. Bu, burada, dağdaki yedinci gününde gerçekleşecek, çünkü bu bir ölümlünün burada kalabileceği en uzun süre.

Bu basit ve şundan oluşuyor: aynı gün kulübenden ayrılırken yolda karşılaştığın ilk insan veya hayvanı öldür. Yoksa sana en derin arzularını bahşedecek olan mağaraya giremeyeceksin. Ne dersin? Kolay değil mi?

—Nasil yani? Öldürmek mi? Bir katil gibi mi duruyorum?

—Bu mağaraya girebilmenin tek yolu. Kendini hazırla, çünkü yalnızca iki gün kaldı ve...

Richter ölçeğine göre 3.7 büyüklüğünde bir deprem dağın zirvesini sallıyor. Sarsıntı başımı döndürüyor ve sanırım bayılacağım. Akla daha fazla düşünce geliyor. Gücümün tükendiğini hissediyorum ve ellerimle ayaklarımı zorla bağlayan kelepçeler hissediyorum. Bir ışık parlamasında kendimi, efendilerin yönettiği tarlalarda çalışan bir köle olarak buluyorum. Zincirleri ve kanları görüyor, arkadaşlarımın çığlıklarını duyuyorum. Zenginlik, gurur ve sömürgecilerin kahpeliğini görüyorum. Aynı zamanda ezilenler için kopan özgürlük ve adalet çığlığını da görüyorum. Ah, dünya nasıl da adaletsiz! Bazıları kazanırken diğerleri çürümeye terk edilmiş, unutulmuş. Kelepçeler kırılıyor. Bir parça özgürüm. Hâlâ ayrımcılığa uğramışım, nefret ediliyorum ve mazlumum. Bana “zenci” diyen beyaz adamlardaki şeytanı hâlâ görüyorum. Hâlâ ikinci sınıf hissediyorum. Feryat çığlıklarını yine duyuyorum ama ses şimdi net, keskin ve tanıdık. Feryat kayboluyor ve yavaş yavaş bilincimi geri kazanıyorum. Birisi beni kaldırıyor. Hâlâ biraz sersem, haykırıyorum:

—Ne oldu?

Gözyaşları içindeki koruyucu bir cevap bulamıyormuş gibi görünüyor.

—Oğlum, mağara az önce başka bir ruhu yok etti. Lütfen üçüncü görevi kazan ve bu lâneti yen. Evren senin başarın için bir araya geldi.

—Nasıl kazanacağımı bilmiyorum. Yalnızca yaratıcının ışığı düşünce ve hareketlerimi aydınlatabilir. Seni temin ederim: hayallerimden kolayca vazgeçmeyeceğim.

—Sana ve ulaştığın eğitime inanıyorum. İyi şanslar Tanrı'nın Çocuğu! Yakında görüşürüz!

Tuhaf kadın böyle söyleyerek ayrıldı ve bir dumanın içinde kayboldu. Artık yalnızdım ve son görev için hazırlanmam lâzımdı.

Son Görevden Bir Gün Önce

Dağa çıkmamın üzerinden altı gün geçti. Bütün bu görev ve deneyim süresi beni çok olgunlaştırdı. Doğayı, kendimi ve diğerlerini daha kolay anlayabiliyorum. Doğa kendi ritminde gidiyor ve insanların gösterişlerine karşı duruyor. Ormanları ağaçsızlaştırıyoruz, suları kirletiyoruz ve atmosfere gaz salınımına neden oluyoruz. Bundan ne elden ediyoruz? Bizim için gerçekten önemli olan ne, para mı yoksa hayatta kalmak mı? Sonuçlar ortada; küresel ısınma, bitki ve hayvan çeşitliliğinin azalması ve doğal afetler. İnsan bütün bunların kendi hatası olduğunu görmüyor mu? Hâlâ zaman var. Hayat için zaman var. Kendinize düşeni yapın: Su ve enerji tasarrufu yapın, atıkları geri dönüştürün, çevreyi kirletmeyin.

Hükümetinizden çevre sorunlarıyla ilgilenmesini isteyin. Bu kendimiz ve dünya için yapabileceğimiz en küçük şey. Benim serüvenime dönelim, dağın tepesine bir kez çıktım mı istek ve sınırlarımı daha iyi anladım. Hayallerin yalnızca asil ve doğru olduğu sürece mümkün olduğunu anladım. Mağara âdî ve üçüncü görevi kazanırsam hayalimi gerçekleştirecek. Birinci ve ikinci görevleri kazandığımda diğerlerinin dileklerini daha iyi anlamaya başladım. İnsanların çoğu zenginlik, toplumsal saygınlık ve yüksek yönetim mevkileri istiyor. Hayatta en iyi şeyin ne olduğunu artık görmüyorlar: Mesleki başarı, sevgi ve mutluluk. İnsanı gerçekten özel yapan çalışmalarında parlayan nitelikleridir. Güç, refah ve toplumsal gösteriş kimseyi mutlu yapmaz. Kutsal dağda aradığım bu: Mutluluk ve “karşıt güçler”e tamamen hâkim olmak. Biraz dışarı çıkmaya ihtiyacım var. Ayaklarım beni adım adım inşa ettiğim kulübenin dışına yönlendiriyor. Bir kader işareti görmeyi umuyorum.

Güneş ısıtıyor, rüzgâr güçleniyor ve hiçbir işaret görünmüyor. Üçüncü görevi nasıl kazanacağım? Eğer hayalimi gerçekleştiremezsem bu başarısızlıkla nasıl yaşayacağım? Olumsuz düşünceleri zihnimden atmaya çalışıyorum ama korku daha güçlü. Dağa tırmanmadan önce kimdim? Tamamen güvensiz, dünya ve insanlarıyla yüzleşmeye korkan genç bir adam. Bir kez mahkemede haklarını savunan ama alamayan genç bir adam. Gelecek bana bunun en iyisi olduğunu gösterdi. Bazen kaybederek kazanırız. Hayat bana bunu öğretti. Etrafımda birkaç kuş tiz sesle bağıyor. Endişemi anlıyormuş gibi görünüyorlar.

Yarın yeni bir gün olacak, dağın tepesindeki yedinci gün. Dua edin okuyucular, kazanabilmem için dua edin.

Üçüncü Görev

Yeni bir gün başlıyor. Hava sıcaklığı güzel ve gökyüzü bütün enginliğiyle mavi. Uykulu gözlerimi tembelce ovuşturuyorum. Büyük gün geldi ve buna hazırım. Her şeyden önce kahvaltımı hazırlamalıyım. Bir önceki gün bulabildiğim malzemelerle çok sınırlı bir kahvaltı olmayacak. Tavayı hazırlıyorum ve iştah açıcı tavuk yumurtalarını kırmaya başlıyorum. Yağ sıçrayıp neredeyse gözüme giriyor. Hayatta kaç defa başkaları bizi endişeleriyle incitmiş gibi görünüyor. Kahvaltımı yapıyor, biraz dinleniyor ve stratejimi hazırlıyorum. Üçüncü görev kolay dışında her şey olabilirmiş gibi duruyor. Bana göre öldürmek düşünülemez bir şey. Eh, öyle bile olsa, bununla yüzleşmem gerekecek. Bu çözümlerle yürümeye başlıyorum çok geçmeden kulübenin dışına çıkıyorum. Üçüncü görev burada başlıyor ve ona hazırlanıyorum. İlk yola girip yürümeye başlıyorum. Patika yolun kenarındaki ağaçlar büyük ve derin kökleri var. Gerçekten ne arıyorum? Başarı, zafer, kazanma. Bununla beraber, ilkelerimin dışına çıkan herhangi bir şey yapmayacağım. İtibarım şöhret, başarı ve güçten önce gelir. Üçüncü görev beni rahatsız ediyor. Yalnızca bir hayvan bile olsa öldürmek bana göre bir suç. Diğer yandan, mağaraya girip isteğimi söylemek istiyorum. Bu iki şeyi temsil ediyor, “karşıt güçler” veya “karşıt yollar”.

Yolda kalıyor ve hiçbir şeye rastlamamak için dua ediyorum. Kim bilir belki de üçüncü görevden azledilirim. Koruyucunun bu

kadar cömert olacağını sanmıyorum. Kurallara herkes uymalı. Biraz duruyorum ve önümde gördüğüm sahneye inanamıyorum: bir tür leopar ve üç yavrusu etrafımda dolaşiyor. Olan bu. Üç yavrunun annesini öldürmeyeceğim. Buna cesaretim yok. Hoşça kal başarı, hoşça kal umutsuzluk mağarası. Bu kadar hayal yeter. Üçüncü görevi tamamlamadım ve gidiyorum. Evime ve sevdiğim insanlara geri döneceğim. Eşyalarımı toplamak için aceleyle kulübeye gidiyorum. Üçüncü görevi tamamlamıyorum

Kulübe yıkılmış. Bütün bunların anlamı ne? Bir el hafifçe omzuma dokunuyor. Dönüp bakıyor ve koruyucuyu görüyorum.

—Tebrikler canım! Görevi tamamladın ve artık umutsuzluk mağarasına girmeye hakkın var. Kazandın!

Bana sıkıca sarılması kafamı daha da karıştırıyor. Bu kadın ne söyledi? En nihayetinde mağaraya ve hayalime ulaşabilir miyim? Buna inanmadım.

—Ne demek istiyorsun? Üçüncü görevi tamamlamadım. Ellerime bak: temizler. Adımı kanla lekelemeyeceğim.

—Bilmiyor musun? Tanrı'nın bir çocuğunun böyle bir zalimlik yapabilecek kapasiteye sahip olabileceğini mi sanıyorsun? Gerçek olmaları zaman alsa da hayallerini gerçekleştirecek kadar değerli olduğun konusunda hiçbir şüphem yok. Üçüncü görev sana iyice değer biçti ve sen Tanrı'nın yarattıklarına karşı koşulsuz sevgini gösterdin. Bu bir insan için en önemli şey. Bir şey daha: Yalnızca saf bir kalp mağaradan sağ çıkabilir. Bunun üstesinden gelmek için kalbini ve düşüncelerini temiz tut.

—Teşekkürler Tanrım! Bu şans için teşekkürler hayat. Seni hayal kırıklığına uğratmamaya söz veriyorum.

Dağa tırmanmadan önce hiç olmadığı kadar duygusallaşmışım. Mağara gerçekten mucizeler gerçekleştirebilir miydi? Öğrenmek üzereydim.

Umutsuzluk Mağarası

Üçüncü görevi kazandıktan sonra korkulan umutsuzluk mağarasına girmeye hazırdım, imkânsız hayalleri gerçekleştiren mağara. Şansını deneyecek olan başka bir hayalperesttim. Dağa tırmandığımdan beri aynı değildim. Artık kendime ve beni içinde barındıran muhteşem evrene güvenim vardı. Tuhaf kadının bana sarılması da daha fazla rahatlamamı sağlamıştı. Artık beni her şekilde destekleyerek yanımda duruyordu. Bu sevdiklerimden asla görmediğim bir destektir. Ayrılmadığım valizim kolumun altındaydı. Benim için bu dağa ve gizemlerine veda etme zamanıydı. Görevler, koruyucu, hayalet, genç kız ve canlımış gibi görünen dağın kendisi, hepsi olgunlaşmama yardım etmişti. Ayrılmaya ve korkulan mağara ile yüzleşmeye hazırdım. Koruyucu benim tarafımdaydı ve mağaranın ağzına kadar yapacağım yolculukta bana eşlik edecekti. Güneş ufukta şimdiden alçalmaya başladığı için ayrılıyorduk. Plânlarımız tam bir uyum içindeydi. Geçtiğimiz yolun etrafındaki bitkiler ve hayvan sesleri çevreyi kırsal bir hale getiriyordu. Tüm yol boyunca koruyucunun içinde bulunduğu sessizlik mağarayı saran tehlikeleri önceden haber veriyor gibiydi. Bir süre durduk. Dağın sesleri bana bir şey söylemek istiyor gibi. Sessizliği bozmak için

bu fırsatı kullanıyorum.

—Bir şey sorabilir miyim? Bana bu kadar azap veren bu sesler ne?

—Sesler duyuyorsun. İlginç. Kutsal dağın hayal kuran tüm kalpleri birleştirecek sihirli gücü var. Sen bu sihirli titreşimleri hissedip yorumlayabiliyorsun. Yine de, bunlara fazla dikkat etme, çünkü seni başarısızlığa yöneltebilirler. Kendi düşüncelerine odaklanmayı dene, böylece onların hareketleri azalacak. Dikkatli ol. Mağara zayıflıklarını fark edip onları sana karşı kullanabilir.

—Kendime dikkat edeceğime söz veriyorum. Beni mağarada neyin beklediğini bilmiyorum ama aydınlatıcı ruhların bana yardım edeceğine dair inancım var. Kaderim tehlikede ve bir noktada dünyanın geri kalanı da öyle.

—Pekâlâ, yeterince dinlendik. Hadi yürümeye devam edelim çünkü çok geçmeden güneş batacak. Mağara buradan yaklaşık çeyrek mil uzakta olmalı.

Ayak seslerinin gümbürtüsü kaldığı yerden devam ediyor. Hayalimle gerçekleşmesi arasında çeyrek mil var. Dağın tepesinin, rüzgârların her zamankinden sert olduğu batı tarafındayız. Dağ ve gizemleri... sanırım asla tamamen öğrenemeyeceğim. Beni ona tırmanmaya teşvik eden neydi? İmkânsızın mümkün olacağı sözü ile benim maceracı ve keşfedici içgüdülerim. Gerçekte, mümkün olan ve günlük rutin beni öldürüyordu. Şimdi canlı hissediyorum ve görevlerin üstesinden gelmeye hazırım. Mağara yaklaşıyor. Şimdiden

girişini görebiliyorum. Heybetli görünüyor ama cesaretim kırılmadı. Bir dizi düşünce tüm benliğimi işgal ediyor. Sınırlarımı kontrol etmem lâzım. Vakit geldiğinde bana ihanet edebilirler. Koruyucu durmamı işaret ediyor. İtaat ediyorum.

—Ben mağaraya en fazla bu kadar yaklaşabilirim. Söyleyeceklerimi iyi dinle çünkü tekrar etmeyeceğim: İçeri girmeden önce koruyucu meleğin için Babamız duasını yap. Bu seni tehlikelerden koruyacak. İçeri girince tuzaklara düşmemek için dikkatlice ilerle. Mağaranın ana yolunu geçince belirli bir süre boyunca üç seçenikle karşılaşacaksın: mutluluk, başarısızlık ve korku. Mutluluğu seç. Eğer başarısızlığı seçersen hayal kurmuş zavallı bir adam olarak kalacaksın. Korkuyu seçersen kendini tamamen kaybedeceksin. Mutluluk, benim aşına olduğum iki farklı senaryoya daha yönlendiriyor. Unutma: yalnızca saf bir kalp mağaradan sağ çıkabilir. Akıllı ol ve hayallerini gerçekleştir.

—Anlıyorum. Dağa çıktığımdan beri beklediğim an geldi. Teşekkür ederim koruyucu, bana karşı olan tüm sabrın ve hevesin için. Seni ve birlikte geçirdiğimiz anları hiç unutmayacağım.

Ona hoşça kal derken kalbimi endişe kapladı. Artık yalnızca mağara, dünyanın ve benim tarihimi değiştirebilecek bir düello ve ben vardık. Dosdoğru ona gittim yolu aydınlatmak için valizimden fenerimi aldım. Girmeye hazırım. Bacaklarım bu devin önünde donup kalmış gibi duruyor. Yola devam etmek için gücümü toplamam gerek. Ben Brezilyalıyım ve asla vazgeçmem.

İlk adımlarımı atıyorum ve birisinin bana eşlik ettiğine dair belirsiz bir duygu hissediyorum. Sanırım Tanrı için çok özelim. Bana oğluymuşum gibi davranıyor. Adımlarım birbirini takip ediyor ve nihayet mağaraya giriyorum. İlk baştaki cazibesi sarsıcı ama tuzaklar yüzünden dikkatli olmalıyım. Havadaki nem yüksek ve soğukluk da yoğun. Her tarafımda sarkıt ve dikitler var. Yaklaşık on beş metre içeri girdim ve serinlik tüylerimi diken diken etmeye başladı. Dağa tırmanmadan önce yaşadığım her şey aklıma gelmeye başlıyor: Aşağılamalar, adaletsizlikler, başkalarının kıskançlıkları. Her bir düşmanım mağaranın içinde bana saldırmak için en iyi zamanı bekliyormuş gibi duruyor. Olağanüstü bir sıçramayla ilk tuzaktan kurtuluyorum. Mağaranın ateşi neredeyse beni yalayıp yutuyordu. Nadja o kadar şanslı değildi. Mucizevî bir şekilde ağırlığımı taşıyan bir tavan sarkıtına yapışarak hayatta kalmayı başardım. Eğilip bilinmeyene doğru yolculuğuma devam etmem lâzım. Adımlarım birbiri ardına ama dikkatlice geliyor. Birçok insanın acelesi vardır, kazanmak veya hedeflerine ulaşmak için acele ederler. Harika bir kıvraklık beni ikinci tuzaktan da kurtarıyor. Üzerime sayısız mızrak fırlatıldı. Birisi yüzümü çizecek kadar yakından geçti. Mağara beni yok etmek istiyor. Şu andan itibaren daha dikkatli olmalıyım. Mağaraya girmemin üzerinden yaklaşık bir saat geçti ve hâlâ koruyucunun anlattığı noktaya gelmedim. Yakın olmalıyım. Adımlarım birbiri ardına devam ediyor ve kalbim bir uyarı işareti veriyor. Bazen bedenimizin verdiği işaretlere dikkat etmeyiz. Başarısızlık ve hayal kırıklığı o zaman

meydana çıkıyor. Neyse ki benim içinde bulunduğum durum bu değil. Bana doğru gelen çok yüksek bir ses duyuyorum. Koşmaya başlıyorum. Birkaç dakika içinde çok hızlı şekilde yuvarlanan devasa bir taşın arkamda olduğunu anlıyorum. Bir süre koşuyorum ve ani bir hareketle mağaranın yanında sığınacak bir yer bularak kayadan uzaklaşabiliyorum. Taş geçip gidince mağaranın ön kısmı kapanıyor ve hemen önünde üç kapı beliriyor. Mutluluk, başarısızlık ve korkuyu temsil ediyorlar. Eğer başarısızlığı seçersem bir zamanlar yazar olma hayali kuran zavallı bir adamdan başka bir şey olmayacağım. İnsanlar bana acıyacak. Korkuyu seçersem ne büyüyeceğim ne de dünya tarafından tanınacağım. Kaya tabanına vurup kendimi sonsuza dek kaybedebilirim. Eğer mutluluğu seçersem hayalime devam edip ikinci senaryoya geçeceğim.

Üç seçenek var: sağda, solda ve ortada birer kapı. Her biri bir seçenek sunuyor: Mutluluk, başarısızlık ve korku. Doğru seçimi yapmalıyım. Zamanla korkularımın üstesinden gelmeyi öğrendim: karanlık korkusu, yalnızlık korkusu ve bilinmeyene karşı korku. Başarıdan veya gelecekte de korkmuyorum. Korku sağdaki kapıyı temsil ediyor olmalı. Başarısızlık zayıf bir plânlamanın sonucu. Birkaç defa başarısız oldum ama bu hedeflerimden vazgeçmeme neden olmadı. Başarısızlık, daha sonra gelecek zafere ders niteliğinde olmalı. Başarısızlık soldaki kapıyı temsil ediyor olmalı. Nihayetinde ortadaki kapı mutluluğu temsil etmeli çünkü doğru olan ne sağa ne de sola döner. Doğruluk her zaman mutludur. Gücümü toplayıp ortadaki kapıyı

seçiyorum. Açılmasıyla büyük girişli bir salona giriyorum ve çatıda mutluluk yazıyor. Ortasında başka bir kapıyı açan bir anahtar var. Gerçekten de haklıyım. İlk adımı tamamladım. Bu bana iki tane daha sunuyor. Anahtarı alıp kapıda deniyorum. Mükemmel şekilde uyuyor. Kapıyı açıyorum. Bu beni yeni bir dehlize sokuyor. İlerlemeye başlıyorum. Zihnimden birçok düşünce geçiyor: yüzleşmem gereken yeni tuzaklar ne olacak? Bu tünel beni ne tür bir senaryoya götürecektir? Cevaplanmamış bir sürü soru var. Yürümeye devam ediyorum ve zar zor nefes almaya başlıyorum çünkü hava giderek azalıyor. Şimdiden onda bir mil gittim ve dikkatli olmaya devam etmeliyim. Bir ses duyup kendimi korumak için zemine çöküyorum. Bu etrafımda uçuşan küçük yaraların sesi. Kanımı emecekler mi? Etobur mular? Şanslıyım ki tünelin genişliğinde kayboluyorlar. Bir yüz görüyorum ve bedenim titriyor. Bu bir hayalet mi? Hayır. Et ve kandan oluşuyor ve dövüşmeye hazır şekilde bana doğru geliyor. Bu, mağaranın keşiş Ninjalarından biri. Dövüş başlıyor. Çok hızlı ve hayati bir yerime vurmaya çalışıyor. Saldırılarından kaçmayı deniyorum. Filmlerden öğrendiğim bazı hamlelerle karşılık veriyorum. Stratejim işe yarıyor. Bu onu korkutuyor ve biraz geri çekiliyor. Dövüşçülüğüyle tekrar vuruyor ama buna hazırım. Mağaradan aldığım bir kayayla kafasına vuruyorum. Bilincini kaybedip yere düşüyor. Şiddete tamamen karşıyım ama bu durumda kesinlikle gerekliydi. İkinci senaryoya gidip mağaranın sırlarını keşfetmek istiyorum. Tekrar yürümeye başlıyorum ve dikkatimi muhafaza ederek kendimi

yeni tuzaklara karşı koruyorum. Nemin azalmasıyla bir rüzgâr esmeye başlıyor ve daha rahat hissediyorum. Koruyucunun gönderdiği olumlu düşünce akımlarını hissediyorum. Mağara daha da karararak kendisini dönüştürüyor. Hemen ilerde sanal bir labirent kendisini gösteriyor. Mağaranın tuzaklarından bir başkası. Labirentin girişi mükemmel şekilde görünür halde. Ama çıkışı nerede? İçeri girip kaybolmamayı nasıl başaracağım? Yalnızca bir seçeneğim var: labirenti geçip risk almak. Cesaretimi toplayıp labirent girişine doğru ilk adımları atmaya başlıyorum. Dua et okuyucu, çıkışı bulabilmem için dua et. Kafamda hiçbir strateji yok. Galiba bu karmaşadan çıkabilmek için bilgimi kullanmalıyım. Cesaret ve inançla labirenti altüst ediyorum. İçeride, dışarıda olduğundan daha kafa karıştırıcı görünüyor. Duvarları geniş ve zikzaklara dönüyor. Kendimi bir labirentteymiş gibi kaybolmuş bulduğum anlarımı hatırlamaya başlıyorum. Babamın ölümü, çok gençtim, hayatımda gerçek bir darbeydi. İşsiz geçirdiğim bu süre ve aynı zamanda okula gitmemek de kendimi bir labirentte gibi kaybolmuş hissetmeme neden olmuştu. Şimdi de aynı durumdaydım. Yürümeye devam ediyorum ve labirentin sonu yokmuş gibi duruyor. Hiç umutsuz hissettiniz mi? Hissettiğim şey buydu, tamamen umutsuz. Bu yüzden adı umutsuzluk mağarası. Son kalan gücümü de toplayıp ayağa kalkıyorum. Neye mal olursa olsun çıkışı bulmam gerekiyor. Son bir düşünceyle çarpılıyorum; tavana bakıp birçok yarasa görüyorum. Onlardan birini takip edeceğim. Ona “büyücü” diyeceğim. Bir büyücü labirentten çıkmayı başarabilir.

İhtiyacım olan şey bu. Yarasa çok hızlı uçuyor ve ona yetişmem lâzım. Fiziksel olarak neredeyse bir atlet gibi fit olmam iyi. Tünelin sonunda, hatta daha da iyisi, labirentin sonunda ışığı görüyorum. Kurtuldum.

Labirentin sonu beni mağaradaki tünelde tuhaf bir sahneye götürdü. Aynalardan yapılmış bir oda. Bir şeyleri kırarım korkusuyla dikkatlice yürüyorum. Aynadaki yansımanı görüyorum. Ben artık kimim? Kaderini keşfetmek üzere olan zavallı, genç bir hayalperest. Belirli bir endişeye sahip görünüyorum. Bütün bunlar ne anlama geliyor? Duvarlar, tavan, her şey candan oluşuyor. Bir aynanın yüzeyine dokunuyorum. Malzemesi çok kırılğan ama kişinin kendi görünüşünü dürüstçe yansıtıyor. Bir anda aynaların üçünde farklı görüntüler beliriyor, bir çocuk, tabut taşıyan genç bir kişi ve yaşlı bir adam. Hepsi de benim. Bu bir imge mi? Gerçekten de saflık, masumiyet ve insanlara inanmak gibi çocuksu yanlarım var. Bu özelliklerden kurtulmak istediğimi sanmıyorum. On beşindeki genç hayatımın acı dolu bir evresini temsil ediyor: Babamın kaybı. Sert ve mesafeli tarzına rağmen babamdı. Onu hâlâ özlemle hatırlıyorum. Yaşlı adam geleceğimi temsil ediyor. Nasıl olacak? Başarılı olacak mıyım? Evli, bekâr, hatta dul mu? Nefret edilen veya canı yanmış yaşlı bir adam olmak istemiyorum. Bu kadar görüntü yeter. Ben şimdiki zamandayım. Yirmi altı yaşında genç bir adamım, matematik diplomam var ve bir yazarım. Artık ne bir çocuğum, ne de babasını kaybetmiş on beş yaşında bir genç. Yaşlı bir adam da değilim. Geleceğim

önümde duruyor ve mutlu olmak istiyorum. Bu üç görüntüden biri değilim. Ben kendimim. Bir vuruşla insanların görüldüğü üç ayna kırılıyor ve bir kapı ortaya çıkıyor. Bu benim üçüncü ve son senaryoya girişim.

Yeni bir tünele giriş sağlayan kapıyı açıyorum. Üçüncü senaryoda beni ne bekliyor? Hadi birlikte devam edelim okuyucu. Yürümeye başlıyorum ve hâlâ ilk sahnedeymişim gibi kalbim hızla çarpıyor. Birçok görev ve görünmez tehlikenin üstesinden geldim ve şimdiden kendimi kazanmış sayıyorum. Zihnimde, geçmişte küçük mağaralarda oynadığım zamanların anılarını arıyorum. Şimdi durum tamamen farklı. Mağara büyük ve tuzaklarla dolu. Fenerim neredeyse sönüyor. Yürümeye devam ediyorum ve hemen önümde yeni bir tuzak beliriyor: iki kapı. “Karşıt güçler” içimde yankılanıyor. Yeni bir seçim yapmak gerekli. Görevlerden biri aklıma geliyor ve üstesinden gelecek cesarete nasıl sahip olduğumu hatırlıyorum. Sağdaki yolu seçtim. Karanlık, nemli bir mağaranın içinde olduğum için durum farklı da olsa. Seçimimi yaptım ama aynı zamanda öğrenmekten bahseden koruyucunun sözlerini hatırlıyorum. Onları tamamen kontrol edebilmek için iki gücü de tanımalıyım. Soldaki kapıyı seçiyorum. Yavaşça açıyorum; ne saklıyor olabileceğinden korkarak. Onu açarken bir görüntüye bakıyorum: sunaktaki bir kadeh ve aziz resimleriyle dolu bir tapınağın içindeyim. Bu Kutsal Kâse, Mesih’in ondan içenlere sonsuz gençlik veren kayıp kadehi olabilir mi? Bacaklarım titriyor. İçgüdüsel olarak kadehe doğru

koşup içmeye başlıyorum. Şarap cennetten gelmiş, Tanrıların şarabıymış gibi lezzetli. Başım dönüyor, dünya dönüyor, melekler şarkı söylüyor ve mağaranın zemini titriyor. İlk görüntüyü görüyorum: havarileriyle beraber İsa adlı bir Yahudi tedavi ediyor, özgürleştiriyor ve insanlara yeni bakış açıları öğretiyor. Mucizeleri ve sevgisinin tüm yörüngesini görüyorum. Aynı zamanda Yehuda'nın ihaneti ve şeytanın onun arkasından hareket etmesini de görüyorum. Nihayetinde yeniden diriliş ve görkemini de görüyorum. Bana seslenen bir ses duyuyorum: Dileğini söyle. Sesim neşeyle yankılanarak haykırıyorum: Kâhin olmak istiyorum!

Mucize

Dileğimden kısa bir süre sonra tapınak sarsılıp dumanla doluyor ve değişmiş sesler duyuyorum. Ne söyledikleri tamamen sır. Kadehten küçük bir ateş yükselip elime konuyor. Işığı etkili ve tüm mağarayı aydınlatıyor. Mağaranın duvarları değişiyor ve küçük bir kapının belirmesine imkân sağlıyor. Açılıyor ve güçlü bir rüzgâr beni ona doğru itiyor. Bütün çabalarım aklıma geliyor: Okumaya olan adanmışlığım, Tanrı'nın kurallarına mükemmel biçimde uymam, dağa tırmanış, görevler ve hatta mağaraya şimdiki geçişim. Bütün bunlar bana hayret verici bir olgunluk sağladı. Artık mutlu olmaya ve hayallerimi gerçekleştirmeye hazırdım. Çok korkulan umutsuzluk mağarası beni dileğimi söylemeye zorlamıştı. Aynı zamanda bu muhteşem anda, zaferime doğrudan veya dolaylı olarak katkı sağlayanları da hatırlıyorum: Bana okuma yazmayı öğreten ilkokul öğretmenim

Bayan Socorro, hayatımdaki tüm öğretmenler, okulum ve çalışma arkadaşlarım, ailem ve görevlerle mağaranın üstesinden gelmeme yardım eden koruyucu. Güçlü rüzgâr beni kapıya doğru itmeye devam ediyor ve yakında gizli odanın içinde olacağım.

Beni iten güç sonunda duruyor. Kapı kapanıyor. Yüksek ve karanlık olan son derece geniş bir odadayım. Sağ tarafta bir maske, bir mum ve İncil var. Solda bir pelerin, bir etiket ve haç var. Ortada ise yukarıda demirden yapılmış ilginç görünümlü yuvarlak bir alet var. Sağa doğru yürüyorum: maskeyi takıp mumu tutarak İncil'den rastgele bir sayfa açıyorum. Sola yürüyorum: Pelerini giyip etikete adımları ve imzamı atarak diğer elimde haçı tutuyorum. Ortaya doğru yürüyüp kendimi tam olarak aletin altına konumlandırıyorum. Beş sihirli harfi söylüyorum: K-â-h-i-n. Aniden aletten bir ışık halkası yayılıp beni tamamen sarıyor. Büyük hayalperestlerin anısına her gün yanan tütsünün kokusunu alıyorum: Martin Luther King, Nelson Mandela, Rahibe Teresa, Assisi'li Francis ve İsa Mesih. Bedenim titreyip sallanmaya başlıyor. Hislerim uyanmaya başlıyor ve bunlarla duyguları ve niyetleri daha derinden hissedebiliyorum. Yeteneklerim güçlendi ve onlarla zamanda ve boşlukta mucizeler gerçekleştirebilirim. Halka büyüyerek yaklaşıyor ve bütün suçluluk, hoşgörüsüzlük ve korku duygusu zihnimden siliniyor. Neredeyse hazırım: Bir dizi görüntü ortaya çıkıyor ve beni rahatsız ediyor. Nihayet halka çekiliyor. Bir anda bir dizi kapı açılıyor ve ben yeni yeteneklerimle mükemmel biçimde görüp hissedip duyabiliyorum. Kişilerin çılgınlıkları bir araya gelmek

istiyor, farklı zaman ve mekânlar belirmeye başlıyor ve anlamlı sorular kalbimi aşındırmaya başlıyor. Her şeyi görebilme görevi başladı.

Mağaradan Çıkış

Her şeyi yerine getirince bana kalan tek şey mağaradan ayrılıp gerçek yolculuğuma başlamaktı. Hayalime erişmiştim ve şimdi işler hale gelmeliydi. Yürümeye başlıyorum ve kısa süre sonra gizli odayı geride bırakıyorum. Başka hiçbir insanın oraya girme zevkine erişemeyeceğini hissediyorum. Umutsuzluk mağarası ben muzaffer, kendine güvenli ve mutlu bir şekilde çıktıktan sonra bir daha asla aynı olmayacak. Üçüncü senaryoya geri dönüyorum: Azizlerin resimleri dokunulmamış halde duruyor ve zaferimden mutlu gibi görünüyorlar. Kupa düşmüş ve kuru. Şarap lezzetliydi. Üçüncü senaryoda sakince yoluma devam ediyor ve mekânın atmosferini hissediyorum. Burası gerçekten de mağara ve dağ kadar kutsal. Neşeyle bağıriyorum ve çıkan yankı mağaraya dağılıyor. Dünya, Kâhin'den sonra bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Duruyorum, düşünüyorum ve her şekilde kendimi inceliyorum. Son bir veda öpücüğüyle üçüncü senaryodan ayrılıp solda seçtiğim aynı kapıya dönüyorum. Kâhin'in yolu kolay olmayacak çünkü kalbin karşıt güçlerinin tüm kontrolünü ele geçirmeye ve ardından bunu başkalarına da öğretmeye çalışacak. Seçeneğim olan soldaki yol, gizli güçler, pişmanlık veya ölümün kendisi olsun veya olmasın bilgi ve sürekli öğrenmeyi temsil ediyor. Mağara geniş, karanlık ve nemli olduğundan yürüyüş yorucu hale geliyor. Kâhin'in

görevi düşündüğümde daha büyük olabilir: Kalpleri, hayatları ve duyguları uzlaştırmak. Hepsi bu değil: Kendi yoluma da özen göstermeliyim. Tünel ve tünelle beraber düşüncelerim de daralıyor. Eve duyduğum özlem duygusu matematik ve kişisel hayatıma duyduğum özlem gibi kabarıyor. Son olarak kendime duyduğum özlem geliyor. Adımlarımı hızlandırıp çok geçmeden ikinci senaryoya ulaşıyorum. Kırılmış aynalar şimdi zihnimin korunmuş ve genişletilmiş olan kısımlarını temsil ediyor: iyi duygular, erdemler, yetenekler ve yanıldığımda bunu anlama becerisi. Aynalar senaryosu kendi ruhumun bir yansıması. Bu kendini tanıma hayatım boyunca benimle olacak. Çocuk, on beş yaşındaki genç ve yaşlı adamın görüntüleri hâlâ hafızamdaydı. Bunlar birçok yüzümden koruduğum üç tanesiydi çünkü kendi tarihimdiler. İkinci senaryodan da ayrılarak böylece anılarımı terk ediyorum. İlk senaryoya giden tüneldeyim. Geleceğe dair beklentilerim ve umudum yenilendi. Ben Kâhin'im, gelişmiş ve özel, birçok ruha hayal kurdurmayı hedefleyen biri. Mağara öncesi dönem, önceden var olan yeteneklerin eğitim ve iyileştirilmesine hizmet edecek. Biraz daha ileri gidince gözüme labirent çarptı. Görev neredeyse beni yok ediyordu. Kurtuluşum Büyücüydü, çıkışı bulmama yardım eden yarasa. Artık ona ihtiyacım yok çünkü görülmeyeni görme gücümle kolayca yanından geçebilirim. Beş düzeyde rehberlik yeteneğim var. Ne sıklıkla bir labirentte kaybolmuş gibi hissediyoruz: İşimizi kaybettiğimizde; Hayatımızın büyük aşkında hayal kırıklığına uğradığımızda; Üstlerimizin yetkisine meydan okuduğumuzda;

Umudumuzu ve hayal kurma yeteneğimizi kaybettiğimizde; Hayatın öğrencisi olmayı bırakıp kendi kaderimizi yönetme yeteneğimizi kaybettiğimizde. Unutmayın: Evren insanı uygun hale getiri ama hedefe gitmesi ve buna değer olduğumuzu göstermesi gereken biziz. Benim yaptığım bu Dağa tırmandım, üç görevi yerine getirdim, mağaraya girdim, tuzaklarını yendim ve hedefime ulaştım. Labirentten geçtim ve görevi zaten kazandığım için bu beni hiç böyle mutlu etmemişti. Yeni ufuklar aramaya niyetim var. Gizli oda, ikinci ve üçüncü senaryolar arasında yaklaşık iki mil yürüdüm ve gerçekleştirdiğim şeyle biraz yorgun hissediyorum. Terimin aktığını hissediyorum; ayrıca hava basıncı ve alçak nemi de hissediyorum. Ninjaya yaklaşıyorum, büyük düşmanım. Hâlâ kendinden geçmiş görünüyor. Sana böyle davrandığım için üzgünüm ama hayalim, umudum ve kaderim tehlikedeydi. İnsan önemli durumlarda önemli kararlar alır. Korku, utanç ve ahlâk yalnızca yardım etmediğinde öne çıkar. Yüzünü okşayıp bedenine tekrar hayat vermeye çalışıyorum. Böyle davranıyorum çünkü artık düşman değil bu bölümde yoldaşız. Doğruluyor ve derin bir selamlamayla beni tebrik ediyor. Her şey geride kaldı: Dövüş, “karşıt güçlerimiz”, farklı dillerimiz ve farklı amaçlarımız. Öncekinden farklı bir durumda yaşıyoruz. Konuşabiliriz, birimiz diğerini anlayabilir ve kim bilir belki de arkadaş oluruz. Şu atasözünü hatırlatıyor: düşmanını coşkulu ve imanlı bir arkadaşına çevir. Sonunda bana sarılıyor ve şans dileyerek ayrılıyor. Aynı şekilde karşılık veriyorum. Mağaranın

gizeminin bir parçasını oluşturmaya devam edecek ve ben de hayatın ve dünyanın gizeminin bir parçası olacağım. Biz, birbirini bulan “karşıt güçler”iz. Bu kitapta benim amacım bu: “karşıt güçler”i bir araya getirmek. İlk senaryoya götüren tünelde yürümeye devam ediyorum. Mağaraya ilk girdiğim zamanın aksine güvenli ve tamamen sakin hissediyorum. Korku, karanlık ve önceden görülemeyen beni korkutmuştu. Mutluluk, korku ve başarısızlığı simgeleyen üç kapı gelişip eşyanın sırrına vakıf olmama yardım etti. Başarısızlık, nedenini bilmeden kaçtığımız her şeyi temsil ediyor. Başarısız olma, her zaman bir öğrenmek için bir an olmalı. Bu insanın mükemmel olmadığını, yolun çizilmediğini keşfettiği nokta ve bu yeniden doğuş anı. Her zaman yapmamız gereken şey bu: Yeniden doğmak. Örneğin ağaçları ele alalım: Yapraklarını kaybediyorlar ama hayatlarını değil. Hadi onlar gibi olalım: Yürüyen değişimler. Hayat bunu gerektiriyor. Ne zaman tehdit veya baskı altında hissedersen korku oradadır. Bu yeni başarısızlıkların başlangıç noktasıdır. Korkularınızı yeni ve onların yalnızca hayalinizde var olduklarını keşfedin. Mağaradaki tünelin büyük kısmını aştım ve şu anda mutluluk kapısından geçiyorum. Herkes bu kapıdan geçebilir ve kendisini mutluluğun var olduğuna ve eğer evrenle tam bir uyum içindeysen elde edilebileceğine inandırabilir. Bu nispeten basit. İşçi, duvar ustası, kapıcı görevlerini yerine getirirken mutlu; çiftçi, şeker kamışı ekici, kovboy işlerinden ürün elde edince mutludur; öğretmen öğretip öğrenirken; yazar yazıp okurken; rahip ilahi mesajı iletirken ve muhtaç çocuklar, yetimler ve

dilenciler sevgi kelimeleri ve ilgi gördüklerinde mutludur. Mutluluk içimizdedir ve sürekli olarak keşfedilmeyi bekler. Gerçekten mutlu olmak için nefret, dedikodu, başarısızlıklar, korku ve utancı unutmamızdır. Yürümeye devam ediyorum ve başa çıktığım tüm tuzakları görerek eğer insanların inancı, yolları ve kaderleri olmasaydı neye yararlardı merak ediyorum. Hiçbirisi buradan sağ çıkamazdı çünkü emniyet ağları, bir ışıkları veya onları destekleyen bir güçleri yok. İnsan yalnızca hiçbir şeydir. Yalnızca insanlığın gücüyle iletişim halindeyken bir şeye dönüşebilir. Yalnızca evrenle tamamen uyum içindeyse yer edinebilir. Şu an böyle hissediyorum: Tamamen uyum içinde, çünkü dağa tırmandım, üç görevi yerine getirdim ve mağarayı yendim, hayallerimi gerçekleştiren mağarayı. Yürüyüşüm sonuna geliyor çünkü mağaranın girişinden gelen ışığı görüyorum. Yakında dışında olacağım.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.